

La Comédiathèque

Malo ubojstvo bez posledica

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Tekst ove drame može se besplatno preuzeti. Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravednu naknadu za autorov rad, zakonska su obveza. Bez obzira na to jeste li amaterska ili profesionalna kazališna skupina, morate zatražiti odobrenje za izvođenje drame i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju. Za kontakt s Jean-Pierreom Martinezom i zahtjev za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih djela:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Malo ubojstvo bez posljedica

Jean-Pierre Martinez

Prijevod na hrvatski: autor

*Od nehotične preljube do nehotičnog ubojstva
samo je jedan korak, i lako ga je prijeći.
Teže je riješiti se tijela...*

Likovi

Alen

Eva

Kristina

Adaptacija ove drame za dva muškarca i jednu ženu
dostupna je na autorovoj mrežnoj stranici:

<https://comediatheque.net/>

© La Comédiathèque

Prvi čin

Pomalo neuredan dnevni boravak u građanskoj kući s boemskim štihom, u Zagrebu. Mobitel ostavljen na podu uzalud zvoní. Ulazi Alen, vidljivo zabrinut. Ruke su mu krvave. Gleda mobitel, ali ga ne uzima.

Alen – Jebote...

Mobitel prestane zvoniti. Alen izvadi rupčić, njime oprezno uzme mobitel i spremi ga u džep. Na brzinu malo pospremi sobu. S poda podigne košulju umrljanu krvlju i užasnuto je promotri.

Alen – O, ne... Nije valjda...

Netko pozvoni na vrata. Alen ugura košulju pod jastuk na kauču. Zvono se ponovno oglasi.

Alen – Evo me!

Na trenutak nestane kako bi otvorio vrata, pa se vraća za Evom, svojom suprugom.

Eva – Oprosti, opet sam zaboravila ključeve. Danas mi baš sve ide naopako. Po službenoj dužnosti branila sam ženu optuženu za ubojstvo. Smijat ćeš se. Jedna kućna majstorica raskomadala je muža ubodnom pilom na tri dijela. I zamisli... *(Prekine se kad primijeti da je Alen uopće ne sluša.)* Ti baš ne izgledaš dobro... Još zapinješ na ideji za novu dramu?

Alen – Da, ali nije to problem...

Eva – Počinješ me plašiti. U čemu je problem? Nemoj mi reći da ti majka dolazi na večeru?

Alen – Ne, ne, bez brige...

Sjedne na kauč.

Eva – Onda ne može biti tako strašno. Usput, što bi jeo? Baš mi se ne kuha... Mogli bismo naručiti sushi i pojesti ga pred televizorom, što kažeš?

Alen – Da... Zapravo, ne... Nije mi baš do toga.

Eva – Nisam znala da čovjek mora biti posebno raspoložen da bi pojeo nekoliko komada sushija... *(Sjedne pokraj njega na kauč i poljubi ga.)* Kao da sam ti predložila da me odmah sad divljački uzmeš na tepihu u dnevnoj sobi. *(Vidjevši da se ne oduševljava.)* Kakav entuzijizam... Najprije ću naručiti dva menija. Prednost sushija je barem u tome što se ne može ohladiti...

Alen – Za razliku od leševa.

Eva ga iznenađeno pogleda nakon te morbidne primjedbe.

Eva – Dobro... Dok čekamo dostavu, ispričat ćeš mi svoje muke, a ja ću učiniti sve da ti vratim volju za životom... (*Uzme mobitel i počne birati broj.*) Slatki ili slani?

Alen – Što?

Eva – Umak za sushi! Slatki ili slani?

Alen – Ne znam...

Ustane i počne nervozno hodati po sobi.

Eva – Jedan od svakog, kao i obično... (*U telefon.*) Da, dostava na kućnu adresu. Dva California menija. Da, Bukovačka 9... Jedan slatki i jedan slani umak. U redu, hvala... (*Spremi mobitel.*) Za pola sata... Hajde, sjedni pokraj mene. Mama će se pobrinuti za tebe... (*Pomakne jastuk da mu napravi mjesto, ugleda krvavu košulju koja viri ispod njega i izvuče je.*) Kakav je ovo užas? Što se ovdje dogodilo? (*Primijetivši krv na njegovim rukama.*) Jesi li se ozlijedio?

Alen – Ne, ja... To nije moja košulja. A nije ni moja krv...

Eva – Čija je onda krv?

Alen – Slušaj, Eva, mislim da sam nekoga ubio...

Eva – Misliš? O čemu ti govoriš?

Alen – Ne, zapravo... ne mislim... Siguran sam...

Eva – Ali, Alen, to nije moguće. Ne ubiješ tek tako nekoga. Pogledaj mene, recimo. Koliko sam puta poželjela ubiti tvoju majku, pa to još nisam napravila. Znaš zašto?

Alen – Ne...

Eva – Zato što nisam kriminalka, eto zašto! Ne djelujem po impulsu. Razmislim. Odvažem za i protiv. I kažem si da je dvadeset godina zatvora ipak previsoka cijena za kratkotrajno zadovoljstvo koje bi mi pružilo da zadavim tvoju majku.

Alen – Izgleda da muškarci puno teže odolijevaju svojim porivima.

Eva – Slušaj, Alen, na Županijskom sudu u Zagrebu svaki dan gledam kriminalce. I vjeruj mi, ti uopće nemaš profil za tu ulogu...

Alen – I ja sam tako mislio... Sve do maloprije.

Eva – To je ideja za tvoju novu dramu!

Alen – Molim?

Eva – Žena se vrati kući nakon posla, a muž joj kaže da je ubio njezina ljubavnika? To je to, testiraš ideju na meni?

Alen – Jebote, Eva, ubio sam čovjeka! Kako da ti to kažem da mi povjeruješ?

Eva – Nije dovoljno samo tvrditi da si ubojica. Treba to još i dokazati.

Alen – Aha...?

Eva – Kad bi samo znao koliko se ljudi lažno optužuje za zločin koji nisu počinili. Prošli tjedan na sudu branila sam izviđača optuženog da je ubio svećenika. Smijat ćeš se, ali još se pola tuceta drugih izviđača hvalilo da su ga baš oni ubili... Morala sam se dobro namučiti da uvjerim suca kako je moj klijent doista kriv.

Alen – Dobro... A kako si to uspjela?

Eva – Vrlo jednostavno... Jedino je on znao pod kojim je stablom zakopao tijelo tog svetog čovjeka.

Alen – I?

Eva – I...? A gdje je tijelo?

Alen – Tu je, u kuhinji.

Eva odjednom shvati koliko je situacija ozbiljna.

Eva – U kuhinji? Šališ se...

Alen – Hoćeš pogledati?

Eva pogleda prema kuhinji, oklijeva, pa ipak odustane.

Eva – Ali... što se dogodilo? I tko je uopće?

Alen – To je... Petar.

Eva – Petar?

Alen – Petar.

Eva – O, ne... Ne Petar...

Alen – Bi li ti bilo draže da sam ubio nekoga drugog?

Eva – Bože, Alen... Reci mi da nije istina...

Alen – Volio bih... Nažalost...

Eva – To je šala, je li tako?

Alen – Njegovu košulju držiš u rukama. Pogledaj... Na gumbima za manžete ugravirani su mu inicijali.

Eva zaprepašteno pogleda gumbe za manžete.

Eva – P. S. ...

Alen – Petar Savić. Uostalom, ne poznajemo nikoga drugog tko još nosi gumbe za manžete osim na vlastitom vjenčanju.

Eva – Ali, Alen... zašto?

Alen – Bila je to nesreća...

Eva – Nesreća? Hoćeš reći... nesreća u kući?

Alen – Može se i tako nazvati...

Eva – Objasni! Obrezivao si živicu u vrtu, nisi vidio da baš iza nje piša i prerezao si mu... karotidu? Ako je nešto takvo, ne brini, nije to zločin. S dobrim odvjetnikom...

Alen – Nažalost, nije se baš tako dogodilo...

Eva – Kako se onda dogodilo?

Alen – Recimo da je to bilo... nehотиčno ubojstvo.

Eva – Kako nehottično?

Alen – Razgovarali smo.

Eva – Razgovarali? Hoćeš reći, posvađali ste se?

Alen – Da, tako nekako... Posvađali smo se, ako baš hoćeš.

Eva – Žestoko, dakle...

Alen – Dovoljno žestoko da ga ubijem. Ali već imam osjećaj da sam na ispitivanju.

Eva – Oprosti... Profesionalna deformacija.

Alen – Uglavnom, sigurno je da sam ga ubio.

Eva je slomljena.

Eva – Sve je to moja krivnja...

Alen – Što?

Eva – Dobro, ne izravno, ali...

Alen – Kako to misliš, tvoja krivnja?

Eva – Neću te ostaviti na cjedilu, Alen. Zločin iz strasti može se jako dobro braniti, znaš.

Alen – Zločin iz strasti? Misliš... Petar i ja?

Eva – Ubio si ga zato što sam spavala s njim, zar ne?

Alen (*zaprepašteno*) – Spavala si s Petrom?

Kratka nelagodna stanka.

Eva – Nisi ga zato ubio?

Alen – Nisam ni znao da si spavala s njim!

Eva – Bilo je to davno...

Alen – Koliko davno?

Eva – Ne znam više... Prije nekih šest mjeseci...

Alen – To ti zoveš davno? Još ćeš mi reći da je nastupila zastara.

Eva – Bila je to... nesreća.

Alen – Jasno... Nesreća u kući?

Eva – Nije to bila veza, Alen... Dogodilo se samo jednom. Nikad ga nisam voljela...

Alen – Baš si me umirila... Lijepo je znati da možeš spavati s muškarcima koje ni ne voliš.

Eva – Ne s muškarcima! Samo s Petrom, kunem ti se. Bio je to običan nesporazum! Petar! Pa možeš li mene uopće zamisliti s Petrom?

Alen – Podsjećam te da mi je on najbolji prijatelj.

Eva – A ja tebe podsjećam da si ga ubio...

Alen – I kako se to onda dogodilo?

Eva – Bio je to... nesporazum.

Alen – Shvaćam... Nehotična preljuba, tako nekako...

Eva – Upravo tako!

Alen – U životu nisam čuo gluplje objašnjenje. To ti je obrana?

Eva – Nemojmo zamijeniti uloge, može? Ti si počinio zločin, ne ja. I sada ćeš ti morati objasniti policiji što se dogodilo.

Alen – Misliš me prijaviti policiji?

Eva – Što drugo možemo napraviti?

Alen – To sam i namjeravao. Prije nego što si došla. Ali sad kad znam da ti je Petar bio ljubavnik... nitko nam neće povjerovati da je bilo nehotično!

Eva – Sad ću još ja biti kriva! I nije mi bio ljubavnik, kako ti kažeš. Spavali smo zajedno samo jednom!

Alen – Svejedno će misliti da je osveta. Da sam to unaprijed smislio. Završit ću desetljećima u zatvoru!

Eva – Objasnit ćemo im...

Alen – Nehotičnu preljubu, misliš?

Eva – Hej! Ja nisam nikoga ubila, jasno?

Stanka.

Alen – Pa što ćemo onda?

Eva – Kako to misliš, mi?

Alen – Nećeš me valjda ostaviti? Varaš me s mojim najboljim prijateljem, a sad kad sam ga ubio, pereš ruke od svega?

Eva – Kad si ga ubio, još nisi znao da sam spavala s njim!

Alen – Nemojmo cjepidlačiti, može?

Eva – Dobro, istina. Zašto si ga uopće ubio?

Alen – Glupa priča.

Eva – Slušam...

Alen – Recimo da mi je priznao kako mu se moja posljednja drama uopće nije svidjela.

Eva – Ona posljednja? Mikrovalna?

Alen – Dobro, možda mi nije bila najbolja.

Eva – Publika se baš i nije zagrijala za nju.

Alen – Hvala ti što me tako obzirno podsjećaš...

Eva – Rekla sam ti da moraš promijeniti naslov... I zato si ga ubio? Zato što ti je rekao da mu se nije svidjela predstava koju je ionako svatko popljuvao?

Alen – Valjda je to probudilo suparništvo koje među nama tinja godinama. Petar i ja uvijek smo se natjecali. Između ostalog i oko cura. Još u srednjoj školi...

Eva – Dobro, i što je bilo onda?

Alen – Potukli smo se. Poskliznuo se i udario sljepoočnicom o rub stola.

Eva – S obzirom na svu tu krv na košulji, prije bih rekla da ga je netko izbo.

Alen – Krv je šikljala na sve strane. Iz očiju, nosa, ušiju. Grčio se dobrih petnaest minuta. A onda ništa.

Eva – I nije ti palo na pamet nazvati hitnu?

Alen – Kažem petnaest minuta, ali možda su bile dvije minute ili nekoliko sekundi. Bio sam u panici. Potpuno ukočen. Nisam ni shvaćao što se događa. Kad sam se napokon odlučio nazvati, već je bilo prekasno... *(Netko pozvoni. Alen zabrinuto pogleda prema vratima.)* Misliš da su oni?

Eva – Tko? Hitna?

Alen – Policija!

Eva – Ako ih nisi zvao...

Alen – Možda su susjedi nešto čuli.

Eva – Ah, ne, to je sigurno Kristina...

Alen – Kristina? Petrova žena?

Eva – Poznaješ neku drugu Kristinu?

Alen – Ali kako bi ona već znala?

Eva – Ne zna ništa. Nazvala me prije sat vremena. Potpuno sam zaboravila. Htjela je sa mnom razgovarati o nečemu važnom. Rekla sam joj da dođe...

Alen – Ne otvaramo.

Eva – To će joj biti čudno. Rekla sam joj da sam kod kuće.

Alen – Imaš pravo... Onda idi ti. Ja ću se sakriti u kuhinji.

Eva – Ne misliš li da bi bilo bolje sve joj reći? Da završimo s tim...

Alen – Da joj kažemo kako leš njezina muža leži na pločicama u susjednoj prostoriji, u lokvi krvi? Misliš da je to najbolji način da joj priopćimo da je udovica?

Zvono se ponovno oglasi.

Eva – Dobro... Pokušat ću je što prije otpraviti, pa ćemo poslije vidjeti.

Alen – Samo je nemoj pustiti u kuhinju.

Alen se skloni u kuhinju. Eva ode otvoriti vrata, nakon što ponovno ugura košulju pod jastuk.

Eva – Evo me!

Eva izade i trenutak poslije vrati se s Kristinom.

Kristina – Oprosti što ovako upadam bez najave. Petar nije slučajno kod vas?

Eva – Petar? Otkud ti to... Ne. Zašto?

Kristina – Učinilo mi se da sam dolje vidjela njegov skuter, ali dobro. Skuter kao skuter. Svi su isti, zar ne?

Eva – Da... Valjda...

Kristina – A Alen?

Eva – Da, da, on je tu, ali... radi. Na novoj drami. Znaš kakav je kad piše...

Kristina – Razumijem... Pogotovo nakon fijaska s posljednjom predstavom... Kako se ono zvala?

Eva – Mikrovalna.

Kristina – Bilo je jasno da se publika neće zagrijati.

Eva – Pretpostavljam da nisi došla razgovarati o tome...

Kristina – Stvarno mi je žao što vas gnjavim. Znam da nije pravi trenutak, ali važno je.

Eva – Ma kakvi! Uopće me ne gnjaviš. Ako ne možeš računati na prijatelje kad ti trebaju... Hoćeš nešto popiti?

Kristina – Ne, hvala, dobro sam...

Eva – Još bolje... *(Kristina je pomalo iznenađeno pogleda.)* Mislim... sjedni, molim te... *(Kristina krene prema kauču, upravo prema jastuku ispod kojeg je skrivena košulja.)* Ovaj... ne, bolje sjedni ovdje.

Eva pokaže Kristini prilično neudoban tabure ili puf.

Kristina *(sjedajući)* – Dobro...

Eva – Ne, znaš kako je s tim kaučima... Čovjek brzo zadrijema. Malo sam umorna i... baš želim biti potpuno usredotočena na ono što ćeš mi reći... *(Uzme sličnu sjedalicu i sjedne.)* Pa što si mi tako važno htjela reći?

Kristina – Pa... Nećeš vjerovati... Upravo sam otkrila da me Petar vara.

Eva – Ne? A nisi znala?

Kristina – Pa... nisam. Zašto, ti si znala?

Eva – Ma kakvi! Htjela sam reći... Znaš li s kim?

Kristina – Ne točno.

Eva – Još bolje, još bolje...

Kristina – Kako to misliš, još bolje?

Eva – Ne, mislim... ne bi li bilo još gore da znaš s kim?

Kristina – Ne znam...

Eva – Uostalom, kakve to veze ima? Bitno je da te vara, zar ne?

Kristina – Da... Zapravo, imaš pravo. Najgore bi bilo da me vara s nekim koga poznajem.

Eva – Pa da...

Kristina – Možeš li zamisliti? Saznaš da te muž vara s najboljom prijateljicom?

Eva – Ma što ti pada na pamet...?

Kristina – Ne, ne, bez brige. Ja ti nikad ne bih napravila nešto takvo.

Eva – Hvala.

Kristina – U svakom slučaju, gotovo je. Razvest ću se.

Eva – Nemoj baš tako naglo... Nije li to malo brza odluka? Možda je bila nesreća...

Kristina – Nesreća? Kako to misliš? Čovjek se tek tako zabije u nekoga? Slučajno? Jer mu je pažnja odlutala? Onda samo ispuniš europsko izvješće i osiguranje plati štetu?

Eva – Ne, naravno, ali...

Kristina – I onda se navečer vrati kući i kaže ženi: usput, zaboravio sam ti reći, imao sam malu nezgodu, zabio sam se u susjedu. Ali bez brige, ona je kriva.

Eva – Zabio se u susjedu?

Kristina – Ma rekla sam to tek tako! Primjer. Jesi li ti dobro? Imam osjećaj da je ova priča više potresla tebe nego mene.

Eva – Brinem se za tebe. Vas dvoje bili ste tako... Kad bi netko rekao Petar i Kristina, to je bilo...

Kristina – Kao Alen i Eva.

Eva – Zato mi je teško zamisliti da ćete se rastati...

Kristina – Eto vidiš. Ništa nije vječno.

Eva – Ni Adam i Eva nisu baš najbolje završili.

Kristina – U svakom slučaju, s tim gadom više nikad neću spavati pod istim krovom.

Eva – Razumijem, naravno...

Kristina – I računam na tebe za razvod, znaš?

Eva – Misliš? Ne znam baš... Poznajem vas oboje, moglo bi biti neugodno.

Kristina – Šališ se? Ti si moja prijateljica! Petar je više Alenov prijatelj. Nas dvije smo se poznavale i prije nego što smo njih upoznale, zar ne?

Eva – Istina...

Kristina – Svi su oni svinje, vjeruj mi... Ne mislim na Alenu, naravno.

Eva – Naravno.

Kristina – Premda, kad bolje razmislim, njih dvojica baš idu jedan uz drugoga...

Eva – Nemoj pretjerivati... Kunem ti se da Alen...

Kristina – Čekaj samo, taj će razvod dobro osjetiti. Ti si ubojica, jesi ili nisi?

Eva – Molim?

Kristina – Kao odvjetnica! Ubojica si, zar ne? Barem te tako bije glas.

Eva – Stvarno?

Kristina – Marina mi je rekla. Znaš, vodila si joj razvod.

Eva – Aha, da?

Kristina – Ma da! Bila je udana za zubara. Velika ordinacija na Tuškancu. Navodno njegove pacijentice na onoj zubarskoj stolici nisu otvarale usta samo da im popravi zube... Uglavnom, kaže da si ga na razvodu ostavila bez gaća.

Eva – Ne treba pretjerivati... To baš i nije posao odvjetnice, znaš. Razvod je prije svega neuspjeh zajedničkog životnog projekta. Mi smo tu prvenstveno da razdvajanje učinimo što manje bolnim...

Kristina – Nemoj biti tako skromna. Znam da si ubojica. A Petra, upozoravam te, želim oderati do kože.

Alen se vraća, s pregačom umrljanom krvlju.

Alen – Bok.

Kristina – Mislila sam da pišeš svoju novu uspješnicu...

Alen – Usput sam malo kuhao...

Kristina – Gle ti njega...

Alen – Znaš, pisanje ima puno zajedničkog s kuhanjem... Trebaš dobre sastojke. Dobar recept. Malo soli. Malo papra. A onda samo pustiš da se krčka...

Kristina – Dobro... Nisam znala da si još i vrhunski kuhar... A što ti je specijalitet?

Alen – Pašteta od divlje svinje.

Eva – Njegov slavni tajni recept. Kad to radi, nitko ne smije u kuhinju...

Alen – A ti, kako si?

Eva – Petar nas je ostavio... Hoću reći, Kristina... Kristina je odlučila ostaviti Petra...

Alen – Ne?

Kristina – Upravo sam saznala da me taj gad vara. Jesi li ti nešto znao?

Alen – Ja? Ma kakvi! Zašto bih ja išta znao?

Kristina – Znam ja mušku solidarnost. Kad prijatelju treba osigurati alibi. Ili čak slobodna soba...

Alen – Kunem ti se da si na krivom tragu, Kristina... Pa prijatelji smo. Kako možeš pomisliti da bih...

Kristina – Oprosti, živci me nose... Počinjem lupetati.

Eva – Ostat ćeš ovdje malo, dok se ne smiriš. Onda ćeš otići kući, odspavati i sutra ćemo opet razgovarati. Hladne glave. Može?

Kristina – Kući? Rekla sam ti, nema šanse! Zapravo, kad ste već oboje ovdje, htjela sam vas zamoliti za uslugu...

Alen – Da...?

Kristina – Bi li vam smetalo da noćas prespavam kod vas?

Eva – Pa, ovaj...

Kristina – Sutra ću već pronaći neko rješenje... Ili ću otići majci. Ali večeras... *(Počne jecati.)* Trebam biti s nekim... A vi ste mi jedini prijatelji...

Eva joj pride da je utješi.

Eva – Naravno, ostani...

Kristina – Zнала sam da mogu računati na vas... Ne mogu sad odmah o tome razgovarati s majkom. Ona je mrzila Petra. Uvijek mi je govorila da je ženskaroš. Nažalost, bila je u pravu. Ali trenutačno stvarno nemam snage slušati njezina moraliziranja. A s vama...

Eva – Naravno, tu smo. Je li tako, Alen?

Kristina – Pravi ste prijatelji. To mi jako puno znači...

Kristina se baci Evi u zagrljaj.

Eva – Ne brini, sve će se nekako srediti... Nadam se...

Alen – Ostavit ću vas dvije, idem dovršiti paštetu...

Eva ga užasnuto pogleda dok odlazi.

Kristina – Kad bih ga sad imala pred sobom, ne znam za što bih bila sposobna, kunem ti se... I ja bih tog praseta najradije samljela za paštetu.

Eva – Hajde, nemoj tako...

Kristina (*brišući suze*) – Stvarno mi je žao što te uvlačim u sve ovo.

Eva – Je li ti malo bolje?

Kristina – Malo... Ali sad bih ipak nešto popila...

Eva – Ovaj... dobro... Što želiš?

Kristina – Čašu vode iz slavine, sasvim dovoljno. Ne moraš ustajati, otići ću sama u kuhinju.

Eva – Ne!

Kristina (*iznenađeno*) – Aha, da, istina... Pašteta od divlje svinje.

Eva – Treba ti nešto jače, vjeruj mi.

Kristina – Ne znam baš...

Eva – Pridružit ću ti se. I meni treba nešto da me podigne.

Kristina – Stvarno?

Eva iz kredenca izvadi bocu i dvije čaše pa ih napuni. Podigne čašu za zdravicu.

Eva – Hajde, nećemo se dati, zar ne? (*Glas joj zadrhti.*) Izvući ćemo se iz ovoga...

Eva brizne u plač, pa je ovaj put Kristina priđe utješiti.

Kristina – Zнала sam da si mi prijateljica, ali iskreno, nisam mislila da će te ovo toliko pogoditi...

Eva se pribere.

Eva – Hajde, nazdravimo. Petra to neće vratiti, ali nama će pomoći da se malo opustimo.

Iskapi čašu odjednom. Kristina učini isto.

Kristina – Uf... Ovo bi mrtvaca diglo na noge...

Eva – Kad bi barem...

Kristina – Što je to?

Eva – Rakija od krumpira.

Kristina – Aha, da, osjeti se baš... zapravo nema neki okus, zar ne?

Eva – Ne.

Kristina – Ali zato fino pročisti dišne putove...

Eva – Da...

Tišina.

Kristina – Kako sam mogla biti tako glupa...?

Eva – Molim?

Kristina – S Petrom! Ništa nisam primijetila...

Eva – Možda će se ipak vratiti... Ovo je samo noćna mora, vidjet ćeš, svi ćemo se probuditi.

Kristina – Nažalost, ne vjerujem... Malo prije pitala si me znam li tko je ona...

Eva – Tko?

Kristina – Ona s kojom me Petar vara!

Eva – I?

Kristina – Da je barem samo jedna...

Eva – Kako to misliš?

Kristina – Sasvim slučajno, nakon što sam provalila lozinku na njegovu navodno poslovnom računalu, otkrila sam da Petar ima profil na stranici za upoznavanje...

Eva – Na stranici za...?

Kristina – Bezobaveza.hr... Ne vara me s jednom ženom, Eva. Vara me sa stotinama!

Eva – Ne?

Kristina – Kažem ti, pravi je seksualni manijak. Stare, mlade, debele, mršave, plavuše, brinete... Uopće nije izbirljiv. Skače na sve što se miče.

Eva – Stvarno...?

Kristina – Tek ga sad otkrivam, vjeruj mi... A da vidiš njihove chatove...

Eva – I još im šalje fotografije...?

Kristina – Ne, mislila sam na razgovore. Chatove na toj stranici.

Eva – Dobro. Valjda ipak postoje neke granice.

Kristina – Da, samo što Petar te granice pomiče prilično daleko, mogu ti reći...

Eva – Baš toliko?

Kristina – Da pročitaš te razgovore, ne bi vjerovala... Kažem ti, kao da otkrivam potpuno drugog čovjeka. Jer sa mnom je, znaš, sve prilično rutinski...

Eva – Da, i kod mene... Mislim, kod Alena i mene.

Kristina – Pazi se. Misliš da ih poznaješ, a onda jednoga dana...

Začuje se zvuk električnog noža, škara za živicu ili motorne pile...

Eva – Valjda obrezuje živicu...

Kristina – Dok radi paštetu od divlje svinje?

Buka postane još jača.

Eva – Možda bih ipak trebala vidjeti što radi... Hoćeš se smjestiti u gostinskoj sobi?

Kristina – Može. Ne brini, znam put... I još jednom hvala na svemu.

Kristina izađe. Alen se vraća.

Alen – Kamo je otišla?

Eva – Zadavila sam je i zasad je stavila u kadu. Kad već krenemo, najbolje ukloniti sve nezgodne svjedoke.

Alen – Nisi valjda?

Eva – Naravno da nisam! A ti? Možeš li mi objasniti što se događa? Kakva je to buka?

Alen – Nisam ga mogao ostaviti nasred kuhinje.

Eva – I?

Alen – Stavio sam ga u zamrzivač. Dok ne odlučimo što ćemo s tijelom.

Eva – A u međuvremenu si obrezivao živicu? U kuhinji?

Alen – Ne, nego... nije stao unutra u jednom komadu...

Eva – Bože moj... Ovo nije moguće... Kako smo uopće došli dovdje, Alen? Odmah zovem policiju.

Izvadi mobitel.

Alen – Hoćeš me poslati u zatvor?

Eva – Tamo kriminalci završavaju, zar ne?

Alen – Ponavljam ti, bila je to nesreća.

Eva zastane i predomisli se.

Eva – Jesi li barem siguran da je mrtav?

Alen – Misliš, jesam li siguran da je stvarno bio mrtav prije nego što sam ga škarama za živicu rasjekao na tri dijela? Sad mislim da tu više nema dvojbe...

Eva – Nikad nisam mislila da ću tako nešto čuti iz usta čovjeka za kojeg sam se udala.

Alen – Znaš kako ide... U dobru i u zlu... Trebala si na to misliti ranije.

Eva – Prije čega?

Alen – Prije nego što si me prevarila s Petrom, recimo...

Eva – Poludio si, Alen. Treba ti pomoć. Sam kažeš da je bilo nehotično ubojstvo. Pozvat ćemo se na privremenu neubrojivost.

Eva bira broj.

Alen – Nemoj to napraviti...

Eva – To je jedino rješenje, vjeruj mi.

Alen – Smatrat će te suučesnicom.

Eva – Zašto, pobogu?

Alen – Njegova žena je ovdje. Nisi joj ništa rekla.

Eva – Ali zašto bih ti ja pomagala u tome?

Alen – Zato što je varao i tebe! Htjela si mu se osvetiti.

Eva – Kako to misliš, varao mene?

Alen – Čuo sam vas malo prije. Ja znam za njegov profil na toj stranici za upoznavanje...

Eva – Znači, ti si znao?

Alen – Znaš kakvi su muškarci kad je riječ o seksu, vole se hvaliti... Ponekad se pitaš ne varaju li žene samo zato da bi se poslije pred prijateljima mogli hvaliti svojim lovačkim trofejima. Taj njihov lovački instinkt...

Eva – I nisi mi ništa rekao?

Alen – Čemu bi ti koristilo da znaš? Samo bi te doveo u neugodnu situaciju prema Kristini...

Eva – Shvaćam. Zapravo si me štitio. U svakom slučaju, ja nisam imala nikakav razlog ubiti Petra.

Alen – Misliš...?

Eva – Zašto bih to učinila?

Alen – Iz ljubomore. Kao i Kristina...

Eva – Ti si lud...

Alen – Mislila si da si jedina. Nisi mogla podnijeti da saznaš kako si samo jedna od njegovih brojnih avantura. A kad sam ti rekao da ga želim ubiti, pomogla si mi. Da mu se i ti osvetiš.

Eva – Potpuno si lud, Alen!

Alen – Oboje smo ludi. Našla krpa zakrpu. Već vidim novinske naslove: „Pakleni bračni par raskomadao tijelo najboljeg prijatelja i čuvao ga u zamrzivaču u kuhinji, a zatim mirno večerao s udovicom u susjednoj sobi...”

Eva – Ti bi policiji ispričao takvu priču! Samo da mene povučesh sa sobom u propast. To je monstruozno!

Alen – Ali ne bih ja to ispričao! Tako će sudac zaključiti. Čak i ako budem tvrdio da sam jedini krivac, bit će uvjeren da te pokušavam zaštititi.

Eva djeluje poljuljano.

Eva – Misliš?

Alen – U svakom slučaju, to će biti kraj tvoje odvjetničke karijere. Tko bi povjerio razvod ženi koja svoje ljubavnike reže škarama za živicu?

Eva – Nažalost, imaš pravo...

Alen – I možeš li zamisliti da sucu objašnjavaš kako si me prevarila sasvim slučajno?

Eva – Ali upravo je tako bilo, kunem ti se!

Alen – Nehotična preljuba? Hajde, ispričaj mi, da vidim hoćeš li barem mene uspjeti uvjeriti...

Eva – Bilo je to onog vikenda kad si otišao u Rijeku na premijeru Mikrovalne. Ja sam morala u Split zbog suđenja koje je na kraju odgođeno.

Alen – Reci radije da nisi htjela gledati taj potop...

Eva – U svakom slučaju, nijedno od nas nije trebalo biti kod kuće. Kuća je trebala biti prazna.

Alen – Petar me zamolio da mu ostavim ključeve kako bi se našao s jednom od svojih ljubavnica. Znači, to si bila ti?

Eva – Ma ni slučajno! Vratila sam se iznenada usred noći. Nisam znala da si mu posudio kuću... i naš bračni krevet da u njemu spava s jednom od svojih ljubavnica!

Alen – To je jedini bračni krevet u kući... I što onda?

Eva – Kad sam došla, odmah sam legla.

Alen – Pokraj Petra...

Eva – Vidjela sam da netko leži u krevetu, ali mislila sam da si ti! Pomislila sam da si se ipak odlučio vratiti iste noći, odmah nakon premijere. Kako sam znala da će biti fijasno, nije me iznenadilo...

Alen – Hvala...

Eva – Nisam htjela stvarati buku da te ne probudim.

Alen – Ali tvoj se partner ipak probudio.

Eva – Ona Petrova fufa valjda je otišla usred noći. A njemu se, očito, još jednom prohtjelo.

Alen – Znači bila si zamjena. Ušla si u igru na poluvremenu...

Eva – Mora da me zamijenio za nju. Tek sam sljedećeg jutra shvatila da ti nisi bio u krevetu. Iako mi je nešto ipak bilo malo čudno.

Alen – Zašto? Bilo je bolje nego inače?

Eva – Nisam to rekla... Recimo samo da nije bilo isto... A nisam razumjela ni zašto toliko inzistiraš da me zoveš Aleksandra⁶⁹.

Alen – Baš se potrudio, je li?

Eva – Recimo da... više nisam bila navikla na toliku... maštovitost.

Alen – I još me zezaš...

Kristina se vraća.

Kristina – Oprosti... Možeš li mi posuditi četkicu za zube? Istrčala sam iz kuće kao luda. Nisam ništa planirala...

Alen – Samo noćas pazi da opet ne pogriješiš krevet... Nikad ne znaš...

Kristina – Ovaj... da...

Alen – Ostavit ću vas dvije... Sigurno imate puno toga za ispričati jedna drugoj... Razmijeniti iskustva...

Izade.

Kristina – Što je time htio reći?

Eva – Ne znam... Zapravo, znam...

Kristina – Što?

Eva – Optužuje me da sam ga prevarila.

Kristina – I... jesi li ili nisi?

Eva – Bila je to preljuba... nehотиčna.

Kristina – Nehotična preljuba...? Šališ se?

Eva – Ne.

Kristina – Aha...

Eva – Jednog dana vratila sam se kući. U mom krevetu bio je muškarac. Tek sljedećeg jutra shvatila sam da to nije moj muž...

Kristina – Zezaš me?

Eva – Ni najmanje.

Kristina – Kome misliš prodati tu priču, Eva? Valjda ne mužu...

Eva – Imaš pravo... Zvuči potpuno nevjerovatno.

Kristina – Šteta, zapravo. Zamisli: užitak bez grižnje savjesti.

Eva – I bez kazne...

Kristina – I je li barem vrijedilo?

Eva – Pa, moram priznati da... jest. Stvarno je vrijedilo.

Kristina – Ako nekoga prevariš a da to ni ne znaš, to zapravo i nije prevara, zar ne...? (*Obje prasnu u nervozan smijeh.*) Da... Ali kad bi se Petar usudio meni ispričati ovako glupu priču, značilo bi da me stvarno smatra idiotkinjom...

Eva – Naravno, ali... ne misliš li da u vezi čovjek ponekad mora znati i oprostiti?

Kristina – Oprostiti? Kunem ti se da bih ga mogla ubiti.

Eva – To je samo način govora, nadam se.

Kristina – Zar ti nikad nisi pomislila da nekoga ubiješ?

Eva – Pa...

Kristina – Da te Alen prevari, recimo, bi li ga mogla ubiti?

Eva – Zašto? Imaš li neke posebne informacije o tome?

Kristina – Ne, ne, nimalo...

Eva – A ti? Ti nikad nisi prevarila Petra?

Kristina – Nisam... Mislim... Ovisi što smatraš prevarom.

Eva – Aha?

Kristina – Mislim, tehnički gledano...

Eva – Shvaćam... Računa li se pušenje kao prevara? Takve stvari...

Alen se vraća.

Alen – Dobro... Možemo sve staviti na stol.

Eva – Sve? Odlučio si potpuno priznati?

Alen – Mislio sam na večeru...

Kristina – Aha, da... Pašteta od divlje svinje...

Eva – Idem se malo osvježiti...

Eva izade. Neugodna tišina.

Kristina – Nisi joj rekao?

Alen – Što?

Kristina – Za ono naše malo poskliznuće prošle godine za Novu godinu.

Alen – Naravno da nisam! Zašto?

Kristina – Ne znam... Čudno se ponaša...

Alen – Nije zbog toga, vjeruj mi.

Kristina – Pitam samo zato što nikad više nismo razgovarali o tome... Bila sam malo pijana. I ti isto... Ali ništa nije značilo, slažemo se? Bila je to samo... mala nezgoda.

Alen – O, ne... Nećeš valjda sad i ti početi s tim nesrećama...

Kristina – Oprosti što sam to opet spomenula. Nisam trebala...

Alen – Već sam zaboravio...

Eva se vraća, pomalo uznemirena.

Eva – Hoćemo li onda pojesti tog vepra?

Začuje se zvono na vratima.

Alen – Tko bi sad mogao biti...?

Eva – Policija?

Kristina, zaintrigirana njihovim čudnim ponašanjem, zabrinuto ih pogleda.

Alen – Idem ja... Ako se ne vratim za pet minuta, obavijesti moju odvjetnicu...

Eva Kristini uputi umirujući, znalački pogled.

Eva – To je samo naša mala igra.

Kristina – Dobro...

Eva – Voliš divlju svinju?

Kristina – Da, valjda...

Alen se vrati s paketom.

Alen – Bila je dostava sushija.

Eva – Aha, da, potpuno sam zaboravila.

Kristina – Vi ste još i sushi naručili?

Neugodna stanka.

Mrak.

Drugi čin

Kristina – Čestitam na pašeti, Alen. Bila je stvarno odlična.

Alen – Hvala... Oprosti zbog one sačme na kojoj si skoro slomila zub. Koliko god paziš, uvijek ostane koja kuglica.

Kristina – Nije lako ukloniti baš sve tragove zločina, je li? Nisam ni znala da si lovac...

Eva – Zanimljivo, ni ja...

Alen – Danas baš nije nešto čime se čovjek voli hvaliti.

Kristina – Znači ti si stvarno ubio tu jednu divlju svinju?

Alen – Ma znaš, tek sam počeo... Nisam baš neki maher.

Kristina – Da, mogu potvrditi...

Alen – Mislio sam u lovu... Nisam baš neki strijelac.

Kristina – Dobro, vepar je ipak prilično velika meta. Ne moraš baš biti vrhunski strijelac, zar ne?

Alen – Zapravo, bila je to više... nesreća.

Kristina – Nesreća? Gle čuda...

Alen – Vraćao sam se praznih ruku iz lova... Baš s Petrom. I na povratku nam je taj vepar izletio ravno pred auto.

Kristina – Možda je bio depresivan. Odlučio je okončati svoj svinjski život...

Alen – Moguće...

Kristina – Pa dobro... Moram priznati da ti ne nedostaje svježeg zraka...

Alen – Molim?

Kristina – Mislim, puno se baviš aktivnostima na otvorenom... Lov, golf...

Eva – Igraš i golf?

Alen – Da, opet sam malo počeo...

Kristina – A igraš li stvarno golf s Petrom ili mu je to samo alibi za njegove avanture s ljubavnicama?

Alen – Ne, ne, stvarno igramo, kunem ti se. Petar se baš voli igrati... Mislim... jako dobro igra.

Kristina – Da... Koliko znam, ima jedan odličan teren s osamnaest rupa u okolini Zagreba... Mislim da je ondje i hotel.

Eva – Zvuči baš primamljivo... Morat ćeš jednom i mene povesti, Alen. I ja bih rado probala golf.

Kristina – U svakom slučaju, dat ćeš mi recept za onu paštetu od divlje svinje. A ne, da, oprosti... I to je tajna...

Neugodna tišina.

Eva – Još malo salate?

Kristina – Hvala, stvarno... Ne mogu više ništa progutati...

Alen – Ako želiš leći i odmoriti se, slobodno.

Kristina – Nakon svega što mi se dogodilo, ne znam hoću li odmah moći zaspati... Ali dobro je znati da u ovakvim trenucima možeš računati na prijatelje.

Eva – Ovdje si kao kod kuće, Kristina...

Alen – Malo deserta?

Eva – Imamo sladolede na štapiću u zamrzivaču...

Kristina – Hvala, ne treba... Ako mogu, samo ću oprati ruke...

Ustane.

Alen – Bolje u kupaonici. Kuhinja je malo u neredu...

Kristina izađe. Alen si uzme još paštete.

Eva – Vidim da sve to prilično dobro podnosiš... Appetit ti sigurno nije stradao...

Alen – Bi li išta pomoglo kad bih se izgladnjivao?

Eva – Što ti je uopće palo na pamet reći joj da si lovac?

Alen – Ne znam... Izletjelo mi je... Morao sam nešto smisliti da joj ne padne na pamet gurati nos u kuhinju.

Eva – A ta pašteta? Što je to zapravo? Ili je bolje da ne pitam...

Alen – Ne, ne... To je istina... Stvarno je pašteta od divlje svinje...

Eva – Morat ćemo razgovarati i o golfu, jer mi taj golf nije baš sasvim jasan...

Alen – Nemam što skrivati...

Eva – Osim leša... Pitat ću te posljednji put: ovo nije šala? Jer ako jest, stvarno je morbidna. Podsjećam te da je udovica u susjednoj sobi...

Alen – Ako želiš, zaviri u zamrzivač. Ali upozoravam te, prizor nije lijep.

Eva – Ne želim ništa vidjeti. I ne želim ništa znati.

Alen – Teško ćeš moći tvrditi da nisi znala... Ne govorimo o smrznutim bebama skrivenima između dva paketa mljevenog mesa. Govorimo o čovjeku visokom metar devedeset pet, podijeljenom u tri komada od po šezdeset pet centimetara...

Eva – Ti si čudovište... Znaš li kakva je kazna za skrivanje leša? Hoćeš da najbolje godine života provedem u zatvoru?

Alen – U istom smo sosu, Eva. Moraš mi pomoći!

Kristina se vraća.

Kristina – Nazvat ću ga.

Eva – Nisam sigurna da je to dobra ideja.

Kristina – Mora valjda saznati da ga ostavljam!

Eva – Ne želiš još malo razmisliti?

Kristina – Sve sam već razmislila, vjeruj mi. Nikad mu neću oprostiti ovo što mi je napravio.

Alen – Ali razgovor s njim možda može pričekati do sutra, zar ne?

Kristina – Ako večeras ne dođem kući, pitat će se gdje sam. Nazvat će policiju.

Eva – Aha, u tom slučaju... možda je bolje da mu kažeš.

Alen – U stanju u kojem je, sumnjam da bi zvao policiju, ali dobro...

Kristina – U stanju u kojem je?

Alen – Hoću reći... možda već sluti da se nešto događa i sigurno mu zbog svega nije ugodno.

Eva – Ne bi li ipak bilo najjednostavnije da odeš kući? Sutra je novi dan...

Kristina – Nema šanse da još jednu noć provedem pod istim krovom s tim gadom.

Eva – Misliš da si u stanju razgovarati s njim?

Kristina – Bez brige, neću sad s njim raspravljati o prodaji kuće i tome tko će dobiti psa. Reći ću mu da se javi mojoj odvjetnici. To jest tebi.

Alen – Znači ti ćeš voditi razvod?

Eva – Ne znam... Da... Kristina me zamolila...

Alen – Dobro... Ako baš želiš sad nazvati... hoćeš da te ostavimo samu?

Eva – Ako želiš mir, možeš otići u...

Alen – Samo ne u kuhinju.

Kristina – Ne smetate mi, naprotiv.

Bira broj. Iz susjedne prostorije začuje se zvonjava.

Kristina – Čudno, kao da zvoni ovdje pokraj nas...

Alen – Vjerojatno je moj.

Kristina – Pa nećeš se javiti?

Alen – Hoću, hoću... Idem...

Izađe, dok ga Eva zaintrigirano gleda.

Kristina – Zvoni, ali nitko se ne javlja...

Eva – Da... To me ne čudi.

Kristina – Zašto to kažeš?

Eva – Ako je vidio tvoj broj i zna zašto ga zoveš... možda se ne želi javiti.

Kristina – Petar...? Sve znam. Kako misliš, što sve? Da, naravno, sad se još pravi nevinašce. Da, tvoj golf s osamnaest rupa, baš taj. Kako se ono zoveš na bezobaveza.hr? Aha, Petar327. Očito na toj stranici već ima dosta kretena tvoje vrste koji su također imali tu genijalnu ideju za korisničko ime. Gade jedan! I to je sve što imaš reći? Jadniče. Gotovo je, Petar327. Sljedeći put kad mi budeš imao što reći, obrati se mojoj odvjetnici. Odlično je poznaješ: Eva. Da, Eva! Alenova žena, žena tvog najboljeg prijatelja. Ostao si bez teksta, je li? Laku noć, kretenu! (*Spremi mobitel.*) Baš mi je trebalo da sve to izbacim iz sebe...

Eva je zapanjena.

Eva – Tko je to bio?

Kristina – Kako tko? On. Tko bi drugi bio?

Eva – Petar? I što je rekao?

Kristina – Ne baš mnogo. Što bi i rekao? Ali imao je neki čudan glas. Mislim da ću uzeti aspirin, počinje me boljeti glava... Mogu li popiti malo vode u kupaonici?

Eva – Naravno.

Kristina – Gad...

Kristina izađe. Alen se vraća.

Alen – Jesi dobro? Što se dogodilo?

Eva – Baš si me lijepo napravio budalom!

Alen – Što?

Eva – Kristina je upravo razgovarala s Petrom telefonom.

Alen – To sam bio ja.

Eva – Molim?

Alen – Petrov mobitel! Bio mu je u džepu, pa je, naravno, ostao kod mene... Ja sam se javio da ne pobudim sumnju.

Eva – Ne? Zato je rekla da mu glas zvuči čudno.

Alen – Napravio sam kao na televiziji. Govorio sam kroz rupčić.

Eva – Ti si stvarno bolestan...

Alen – Ovako imamo alibi. Nisam ga mogao ubiti ovdje prije sat vremena ako je ona maloprije razgovarala s njim.

Eva – Osim ako policiji ne padne na pamet locirati poziv. Pa otkriju da je došao iz naše kuhinje.

Alen – Misliš da bi baš išli tako daleko?

Eva – Govorimo ipak o ubojstvu.

Tišina. Alen se pravi da će zaplakati.

Alen – Kad bi znala koliko mi je žao... Kad bih se barem mogao vratiti sat vremena unatrag... Nažalost, ne mogu...

Eva – Jesi li ga stvarno ubio zato što mu se nije svidjela tvoja drama?

Stanka.

Alen – Ne... Ne samo zbog toga...

Eva – Zašto onda?

Stanka.

Alen – Priznao mi je da je spavao s tobom.

Eva – Dobro... A zašto mi to nisi odmah rekao?

Alen – Htio sam vidjeti hoćeš li mi sama priznati...

Eva – Znači ni ti mu nisi povjerovao kad ti je rekao da je sve bio samo nesporazum.

Alen – Petar meni nije rekao da je za njega to bio nesporazum. Upravo je u tome problem...

Eva – Gad... Ubit ću ga!

Alen – Već sam to obavio... Samo te molim da mi pomogneš riješiti se tijela. Ako me voliš... Voliš me?

Eva – Naravno da te volim. Kako uopće možeš sumnjati?

Alen – Vjerujem ti.

Eva – A ti meni? Vjeruješ li mi kad kažem da sam s njim spavala zabunom?

Alen – Trudim se... Priznaj da nije lako...

Eva – Što bih mogla učiniti da ti dokažem koliko te volim...

Alen – Već si učinila puno. Ali imaš pravo, nemam šanse izvući se. I ne želim te povući sa sobom u zatvor kao suučesnicu. Nazvat ću policiju.

Eva – Ne, čekaj!

Alen – Što?

Eva – Ne želim da godinama budeš u zatvoru.

Alen – Pa što ćemo onda?

Eva – Pomoći ću ti da se riješiš Petrova tijela...

Alen – A kako ćemo to izvesti?

Eva – Vjeruj mi, kao odvjetnici mnogi su mi klijenti povjerali svoje male tajne. Naučila sam nekoliko prilično jednostavnih metoda kako tijelo čovjeka visokog gotovo dva metra provući kroz odvod kade, nakon jedne dobre noći u kupki od kaustične sode.

Alen – Dobro...

Eva – Ali najprije ćemo se morati riješiti nje.

Alen – Riješiti nje?

Eva – Mislim, maknuti je da nam više ne smeta!

Alen – Već si me prepala...

Kristina se vraća.

Kristina – Kakve ste to face složili? Je li neki problem?

Eva – Ne, ne, sve je u redu.

Kristina – Pokušala sam malo leći, ali ne mogu zaspati.

Alen – Što kažeš da popijemo nešto pa se malo opustimo?

Kristina – Ne znam, s obzirom na tablete koje sam uzela... Nije dobro miješati, zar ne?

Eva – Ma hajde, jedna mala rakijica poslije jela nikome nije naudila.

Kristina – Istina, ta divlja svinja mi je malo teško sjela na želudac... Fino je, ali... dosta teško, zar ne?

Eva natoči tri čaše i krišom ubaci tabletu u jednu od njih.

Alen – Aha, opet si izvadila ono sredstvo za čišćenje...

Kristina – Rakiju od krumpira...

Eva – Specijalitet iz Gornjeg Donjeg.

Kristina – Gornjeg Donjeg?

Alen – Eva tamo ima strica. Svećenik je. Noću to peče u ilegalnom kotlu u kripti svoje crkve.

Kristina je mislima drugdje i sluša ih tek napola.

Kristina – Ne znam gdje je uopće primao sve te ljubavnice.

Alen – Hotela ima posvuda.

Kristina – Bio je takva škrtica da sumnjam. Zapravo, uvjerena sam da se na tu stranicu prijavio samo zato da ne mora plaćati prostitutke. Jer vjeruj mi, po fotografijama njegovih osvajanja, nije baš bio izbirljiv...

Eva – Hvala...

Kristina je zbunjeno pogleda.

Alen – Zašto o njemu govoriš u prošlom vremenu?

Kristina – Molim?

Eva – Rekla si: bio je takva škrtica.

Kristina – Zato što je za mene mrtav.

Eva – Hajde, nemoj tako...

Kristina – Ili mu je neki prijatelj posuđivao stan... U takvim su situacijama muškarci, nažalost, vrlo solidarni. Ne mislim na tebe, Alen, naravno...

Alen joj dolije još jednu čašu.

Alen – Hajde, samo se mučiš... Radije popij još malo.

Kristina – Ne znam što mi je... Malo prije nisam mogla sklopiti oči, a sad me odjednom potpuno svladava san... Mislim da ću ipak leći...

Sruši se na pod.

Alen – Tablete su joj ipak proradile...

Eva – Prije će biti tablete za spavanje koje sam joj ubacila u čašu.

Alen – Nisi valjda to napravila?

Eva – Sad imamo mira da se riješimo tijela.

Alen – Njezino?

Eva – Petrovo! Pomozi mi, stavit ćemo je u gostinsku sobu. Probudit će se sutra ujutro i službeno će biti udovica.

Alen – Usput smo joj uštedjeli i sve komplikacije oko razvoda.

Eva – Zapravo joj činimo uslugu.

Odvuku je za noge iza scene i odmah se vrata.

Alen – A što ćemo s Petrom?

Eva – Soda bi mogla potrajati.

Alen – Pogotovo ako se Kristina sutra ujutro poželi okupati...

Eva – Imaš pravo...

Alen – Rasporedit ćemo Petra u tri vreće za smeće. Pa ćemo ga odvesti malo u šumu...

Eva – Ili u zoološki vrt. Vidjela sam to u jednom filmu... Baciš ga u nastambu lavova i gotovo, nema traga.

Alen – Možeš li zamisliti da prođemo ulaz u Zoološki vrt u Maksimiru s tri vreće za smeće?

Eva – Mogli bismo noću preskočiti ogradu?

Alen – Maksimir će biti sasvim dobar. Imam lopatu u vrtnoj kućici.

Eva – A za... Petra, želiš da ti pomognem?

Alen – Najgore sam već napravio, dovršit ću sam. Stvarno je previše prljavo...

Eva – Kako hoćeš...

Alen izađe.

Eva – Nadam se da ne radim neku strašnu glupost, ali... Sad je kasno za povratak. Hajde, još jednu za put...

Natoči si još jednu čašu i iskapi je. Zazvoni joj mobitel.

Eva – Halo... (*Zabezeknuta.*) Petar? Ako je ovo šala, stvarno je odvratna. Alen, jesi li ti? Oprosti, Petar, stvarno si ti? Ne, ne, nisam iznenađena, nego... Dobro, jesam, malo... Aha, zaboravio si mobitel ovdje. Da, ispričao mi je za vaš... razgovor... Ali zašto si mu uopće išao to govoriti? Dobro, sad je gotovo... Jednom je ionako moralo izaći na vidjelo... U redu, reći ću mu... Da. Hvala što si nazvao. Usput, jesi li razgovarao s Kristinom? Da, mislim da nešto sluti. Može se i tako reći... Dobro, bok, Petar... (*Prekine vezu.*) Gad jedan, kako me nasamario...

Alen se vrati s vrećama za smeće.

Eva (*kao da se ništa nije dogodilo*) – I, gotovo?

Alen – Da. Potrajalo je malo. Od hladnoće su se komadi počeli lijepiti za dno zamrzivača... Morao sam ih odvajati šiljkom za led...

Eva – Jadni Petar... Čudan je osjećaj gledati ga ovako, spremnog za veliko recikliranje...

Alen – U svakom slučaju, ne znam kako da ti zahvalim. Ovo je nevjerojatan dokaz ljubavi.

Eva – Znači opraštaš mi onu nehotičnu preljubu?

Alen – Naravno... Pokazala si mi koliko me voliš.

Eva – A ja tebi opraštam što si mi bez mog znanja smjestio najboljeg prijatelja u krevet, može?

Alen – Moram još donijeti dvije vreće.

Eva – Pomoći ću ti...

Alen – Sigurna si?

Eva – Kao što si rekao malo prije... U dobru i u zlu...

Izađu. Kristina se pojavi, još uvijek omamljena.

Kristina – Jeste li tu? Gdje sam, kvragu, ostavila mobitel?

Radoznalo pogleda vreće za smeće. Dok traži mobitel, ispod jastuka na kauču pronađe krvavu košulju s gumbima za manžete... Zaintrigirana, polako se razbistri. Otvori jednu vreću i istog je trenutka užasnuto zatvori... Alen i Eva vraćaju se s još dvije vreće.

Alen – Kristina, što ti radiš ovdje?

Eva – Ne spavaš?

Kristina – Ne... Mislim, da... Samo sam zaboravila mobitel...

Alen – Upravo smo htjeli iznijeti smeće...

Kristina – Idem natrag leći. Ne obazirite se na mene...

Izađe, vidljivo prestrašena.

Alen – Misliš da nešto sumnja?

Eva – Možda bismo trebali srediti i nju, što kažeš?

Alen – Znači bila bi spremna ubiti zbog mene? To me već pomalo plaši...

Eva (*ushićeno*) – Znaš onu Piafinu pjesmu, Himna ljubavi? (*Pjeva.*) Odrekla bih se domovine i prijatelja kad bi me ti to tražio.

Alen (*zabrinuto*) – Slušaj, moram ti nešto priznati...

Eva – Nemoj mi reći da si ubio još nekoga!

Alen – Ne, upravo suprotno... Mislim, da, ali...

Eva – Jadni Petar... Ipak nam je bio prijatelj. Voljela bih mu reći posljednje zbogom. U koju si vreću stavio glavu?

Alen – Na tvom mjestu ne bih to radio...

Eva – Mislim da nas dvoje moramo malo razgovarati, zar ne...?

Alen – Dobro, nije Petar u tim vrećama.

Eva – Kako nije Petar? Ubio si nekoga drugog?

Alen – Ne, hoću reći da nisam ubio nikoga... Kako si uopće mogla povjerovati u to?

Eva – Iskreno, više nisam sigurna ni u što... (*Otvori jednu vreću i osmijeh joj se zaledi.*) Ne... Kakav užas... Znači ipak si nekoga ubio?

Alen – Ma nisam! Mislim, jesam, ali...

Eva – Što je ovo?

Alen – Vepar...

Eva – Vepar? Ali, Alen, ti nisi lovac... ili je i to još nešto što si mi prešutio?

Alen – Ne lovim, bez brige. Ali priča s veprom bila je istinita.

Eva – Ma nemoj... Baš me zanima...

Alen – Bio sam s Petrom. Igrali smo golf.

Eva – Sad još i golf... Nemoj mi reći da si tijekom partije, između sedamnaeste i osamnaeste rupe, ubio vepa lopticom za golf?

Alen – Vraćali smo se autom s golfa. Usred šume udarili smo vepa. I sami smo zamalo poginuli. Jer vepar od dvjesto kila pri devedeset na sat napravi gadnu štetu, čak i kad voziš veliki terenac.

Eva – Znači razbio si nam i auto...?

Alen – To valjda nije najgore, zar ne? Uglavnom, sletjeli smo s ceste... Petar je bio malo ošamućen.

Eva – I onda?

Alen – Kako je još bio živ, odlučio sam ga odvesti da mu pomognu.

Eva – Petra?

Alen – Vepa! Stavili smo ga u prtljažnik. Samo što je, kad smo stigli veterinaru, već podlegao ozljedama.

Eva – Tko?

Alen – Vepar!

Eva – Dobro...

Alen – Kad je već bio u prtljažniku... nismo znali što s njim. Petar je predložio da od njega napravimo paštetu...

Eva – Aha, to je... Zapravo, dobra ideja... Ali zašto si onda izmislio cijelu onu priču?

Alen – Dok smo komadali životinju... Petar mi je priznao da je spavao s tobom.

Eva – Raskomadavanje lešine vepra očito ga je nadahnulo... I što ti je rekao? Jer Petar je, za razliku od mene, znao da leži u krevetu svojeg prijatelja.

Alen – Da, zato ga je grizla savjest. Htio ju je olakšati.

Eva – Savjest? Petar?

Alen – Imaš pravo. Mislim da me zapravo htio poniziti... A skrivao se iza toga da je riječ o nehотиčnoj preljubi... kako ti kažeš.

Eva – I onda?

Alen – Na kraju je priznao da je vrlo dobro znao što radi... a vjerojatno i ti...

Eva – Gad... Kunem ti se da ja...

Alen – Vjerujem ti. Samo me htio povrijediti. Rekao sam ti, uvijek je bio ljubomoran na mene. Zapravo me oduvijek mrzio. Uglavnom, potukli smo se i...

Eva – Zato je krv na košulji...

Alen – Ne, to je krv vepra, kad smo ga stavljali u prtljažnik...

Eva – Shvaćam...

Alen – Poslije smo se pomirili. Posudio sam mu drugu košulju i otišao je.

Eva – I onda?

Alen – Kad si ti došla, bio sam bijesan na tebe. Zato što mi nisi rekla da si spavala s njim. Osjećao sam se izdano. Prevareno.

Eva – Oprosti. Ali kunem ti se da ja nisam znala...

Alen – Tad mi je pala na pamet ona ideja. Došlo mi je samo od sebe. Komadanje te jadne životinje dovelo me u neko čudno stanje. Recept sam pronašao u Gloriji...

Eva – U Gloriji?

Alen – Htio sam te kazniti. Rekao sam ti da sam ga ubio, samo da vidim kako ćeš reagirati. A onda se sve zakotrljalo...

Začuje se policijska sirena. Eva ugleda košulju koja viri iz jedne vreće.

Eva – To je sigurno Kristina... Vidjela je vreće i košulju... Mora da je pozvala policiju...

Netko snažno lupa na vrata. Kristina ulazi s velikim nožem u ruci.

Kristina – Ne prilazite mi, luđaci jedni...

Eva – Smiri se, sve ćemo ti objasniti. Bila je to samo glupa šala...

Alen – Nije Petar u tim vrećama za smeće, kunem ti se.

Kristina – Ni makac ili pucam!

Alen – To je nož...

Eva – Evo, otvorit ću jednu pa sama pogledaj.

Pokaže joj sadržaj jedne vreće.

Kristina – Ali što je ovo, kakav užas?

Alen – Vepar! Pogledaj! Sav je dlakav.

Kristina – I Petar je bio sav dlakav!

Eva – Ne baš toliko...

Kristina – A otkud ti znaš?

Glas izvan scene – Policija!

Alen – Ti si ih zvala. Najbolje da im ti i objasniš.

Eva – Neće biti lako...

Kristina – Dobro...

Kristina izade.

Alen – Oprosti. Bilo je glupo od mene. Ali osjećao sam se izdano...

Eva – Ja sam kriva... Trebala sam ti sve odmah reći. Samo... bojala sam se da mi nećeš vjerovati...

Alen – Oboje smo bili idioti.

Eva – Eto vidiš da nikad nije dobro gurati stvari pod tepih... Prije ili poslije vrate ti se ravno u lice...

Alen – Da. Zato bi i ti njoj trebala reći.

Eva – Što?

Alen – Kristini! Za Petra.

Eva – Ionako je vara sa svime što se miče.

Alen – Da, ali ti si joj najbolja prijateljica...

Kristina se vrati.

Kristina – Sve je sređeno, otišli su. Oprostite, ne znam što me spopalo.

Eva – Svi smo večeras malo izvan sebe... Mora da je pun mjesec...

Kristina – Nisam znala da je pun mjesec.

Eva – Ako i nije, izgleda kao da jest.

Alen – Ostavit ću vas. Mislim da vas dvije imate o čemu razgovarati...

Alen izade.

Kristina – Što je time htio reći?

Pauza.

Eva – I ja sam spavala s Petrom.

Kristina – Što?

Eva – Kunem ti se, bilo je... potpuno nehотиčno.

Kristina – Znači ona priča koju si mi prije ispričala... bila si ti i Petar?

Eva – Već dugo ti to želim reći, ali nisam znala kako.

Kristina – Ali kako je to uopće moguće?

Eva – Onaj kreten Alen posuđivao mu je naš bračni krevet za njegove ljubavne sastanke...

Kristina – Dobro, vjerujem ti... I ne želim znati ništa više... Ti si moja najbolja prijateljica, zar ne?

Eva – Hvala, Kristina.

Kristina – Svima nam se dogodi da pogriješimo kad malo previše popijemo.

Eva – Ja sam bila potpuno trijezna.

Kristina – Dobro, nije važno. Pravi krivac za sve ovo je Petar. Bolje da ga sad ne vidim, jer bih ga mogla ubiti!

Eva – Ne ubije se čovjeka tek tako, bez brige... Ali ako ti zatreba odvjetnica, tu sam... Za razvod, mislim...

Kristina – Hvala... Dobro, mislim da je najbolje da vas ostavim. I vi sigurno imate o čemu razgovarati... Prespavat ću kod mame. Reći ću joj da sam zaboravila ključeve.

Eva – Dobro... Sutra će ti sve biti jasnije... Svima će nam biti jasnije...

Kristina ode. Alen se vrati. Sjednu na kauč i neko vrijeme šute.

Alen – Stvarno je bilo nehottično?

Eva – Recimo da je bilo... nesvjesno.

Alen – Dobro, praviti ću se da ti vjerujem.

Zagrlje se.

Eva – Ali istina je da mi je od tada proradio libido...

Alen – Da, primijetio sam. Pitaо sam se što se dogodilo.

Eva – Trebali bismo to češće raditi.

Alen – Misliš... sastanke naslijepo u našem bračnom krevetu...?

Eva – Imaš još prijatelja kojima posuđuješ našu kuću da se ševe sa svojim ljubavnicama?

Alen – Zapravo sam mislio na uzajamnost. Sigurno i ti imaš prijateljice koje varaju muževe i traže mjesto za svoje zabranjene ljubavi... Podsjećam te da ti vodiš jedan prema nula... Sad je moj red.

Eva – Žao mi je, imam samo vjerne prijateljice...

Alen – Teško mi je u to povjerovati... Još ćemo razgovarati o tome... Ali moram priznati da i mene ta ideja uzbuđuje...

Glazba. Poljube se.

Mrak.

Epilog

Tri kovčega stoje u kutu dnevne sobe. Alen ulazi izvana i skida baloner.

Alen – Dušo! Jesi li tu?

Eva ulazi.

Eva – I, kako je prošlo?

Alen – Oduševljeni su komadom. Odlučili su ga postaviti na jesen.

Eva – Ma nemoj! Pa to je fantastično!

Alen – I naslov im je genijalan.

Eva – Malo ubojstvo bez posljedica... Ipak zvuči bolje od Mikrovalne...

Alen – Treba priznati da je inspirirano stvarnim događajima...

Eva – Ili gotovo stvarnim...

Poljube se.

Alen – Znači, na kraju sve je dobro što se dobro svrši.

Eva – Uvijek sam vjerovala u tebe... Čak i kad si mi pričao najnevjerojatnije priče.

Alen – Na kraju nas je cijela ova kušnja još više zbližila. Obećavam da ti više nikad neću lagati.

Eva – A ja tebi da ti više ništa neću skrivati.

Alen ugleda kovčege.

Alen (*zabrinuto*) – Kakvi su ovo kovčezi? Već me ostavljaš? Nakon svega što si mi upravo rekla...

Eva – To je Kristinina prtljaga. Pitala me može li prespavati ovdje. Čini se da s Petrom nije baš najbolje prošlo... Nema kamo otići.

Alen – Koja napast... Nikad je se nećemo riješiti...

Eva – Dužni smo joj barem to...

Alen – Dobro... Ali samo jednu noć.

Netko pozvoni.

Eva – To mora biti ona...

Alen – Dobro, idem po šampanjac.

Eva – Da proslavimo Kristinin razvod?

Alen – Da proslavimo što će mi postaviti komad! Nema veze, popit ćemo ga s njom.

Alen izade. Eva ode otvoriti i vrati se s Kristinom.

Eva – Ne izgledaš dobro. Posvađali ste se, je li?

Kristina – Slušaj, Eva... Mislim da sam napravila glupost...

Eva – Plašiš me, Kristina... Kakvu glupost?

Kristina – Mislim da sam ubila Petra.

Eva – O, ne. Tu sam priču već čula. Neće dvaput!

Kristina – Imali smo mali razgovor. Brzo se zahuktalo. Rekla sam mu da smjesta napusti kuću.

Eva – I onda?

Kristina – Pa... Otišao je po kovčege. A onda je sve malo izmaklo kontroli.

Eva – Malo?

Kristina – Rezala sam pile... U ruci sam imala električni nož i... malo sam izgubila živce.

Eva – Ali gdje je on? U bolnici?

Kristina – Nažalost, bilo je prekasno za hitnu. Samo sam ga htjela prestrašiti. Prišao mi je da mi pokaže da ga nije strah. Refleksno sam zamahnula i... prerezala mu karotidu.

Eva – O, Bože... Noćna mora se nastavlja. Ali gdje je sad?

Kristina pogledom pokaže kovčege.

Kristina – Pa... U kovčezima...

Eva – Ne...

Kristina – Trebat će mi tvoj savjet, Eva.

Eva – Moj odvjetnički savjet? Nemoj se previše zanositi, Kristina. Možda imam reputaciju ubojice... ali ovo nećemo moći prikazati kao kućnu nezgodu...

Kristina – Ja sam više mislila provući ga kroz odvod kade nakon kratkog kupanja u sodi...

Eva – Morat ću o tome razgovarati s Alenom...

Alen se vrati sav ozaren, mašući bocom šampanjca.

Alen – Šampanjac!

Njih dvije ga zabezeknuto pogledaju.

Mrak.

Kraj

O autoru

Jean-Pierre Martinez rođen je 1955. u Auvers-sur-Oiseu (Francuska). Karijeru je započeo kao bubnjar u nekoliko rock sastava, a zatim je radio kao semiolog u oglašavanju. Nakon toga počeo je pisati scenarije za televiziju, prije nego što se posvetio kazalištu i pisanju drama. Napisao je gotovo stotinu televizijskih scenarija i isto toliko kazališnih djela, od kojih su neka već postala klasici (*Petak 13.*, *Strip Poker*). Jedan je od najizvođenijih suvremenih dramatičara u Francuskoj i drugim frankofonskim zemljama. Njegove drame prevedene su na brojne jezike i izvode se na pozornicama diljem svijeta.

Amaterske i profesionalne kazališne skupine koje traže dramske tekstove za izvođenje mogu besplatno preuzeti djela Jean-Pierrea Martineza s njegovih internetskih stranica:

<https://jeanpierremartinez.net/>
<https://comediatheque.net/>

Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravednu naknadu za autorov rad, zakonska su obveza. Bez obzira na to jeste li amater ili profesionalac, morate zatražiti odobrenje za izvođenje djela i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju.

Jean-Pierrea Martineza zastupa Francusko društvo autora (SACD).

Za kontakt s Jean-Pierreom Martinezom i zahtjev za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih djela, molimo koristite kontaktni obrazac na njegovim internetskim stranicama:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>
<https://comediatheque.net/contact-form/>

Ovaj tekst zaštićen je autorskim pravom. Svako neovlašteno reproduciranje, prilagođavanje ili korištenje djela podliježe važećim propisima o autorskom pravu.

Avignon – rujan 2026.

ISBN 978-2-38602-480-1

<https://jeanpierremartinez.net/>

<https://comediatheque.net/>

Drama dostupna za besplatno preuzimanje